

محرومیت ادامه‌دار شبکه آبرسانی در سیستان و بلوچستان

تهران (پانا) - فقدان آب لوله‌کشی در روستاهای پرجمعیت جنوب سیستان و بلوچستان موجب شده تا آنها برای شست‌وشو و برداشت آب آشامیدنی از آب رودخانه‌ها استفاده کنند، اما این اقدام برای مردم این روستاها همواره دشوار و خطرآفرین بوده است.

به گزارش اعتماد، در تازه‌ترین اتفاق یک دختر ۱۰ ساله اهل روستای مولاآباد کشاری؛ در جنوب استان سیستان و بلوچستان که به اتفاق خانواده‌اش برای برداشت آب به رودخانه سرباز رفته بود، بر اثر حمله تماس پوزه کوتاه (گاندو) از ناحیه دست آسیب دید.

در کنار آب مشغول بازی بود که طعمه تماس شد. پس از حمله تماس بلافاصله همراهان او و به ویژه خواهرش با چوب و سنگ به تماس حمله کردند و پس از چندین دقیقه جدال با گاندو، از انتقال کودک به داخل آب جلوگیری کرده و این دختر خون‌آلود را از دهان گاندو نجات دادند. حسین و بر؛ مدیر شبکه بهداشت و درمان چابهار از انتقال این کودک به بیمارستان امام علی (ع) چابهار خبر داده است.

به گفته حسین و بر؛ دست این کودک کاملاً شکسته و استخوان‌های آن نیز از هم جدا شده و قابل پیوند نیز نیست. به گفته مدیر شبکه بهداشت و درمان چابهار بی‌آبی و تلاش برای رهایی از گرما سبب شده تا کودکان در کنار برکه‌ها و رودخانه مشغول بازی شوند و همراه خانواده و پدر و مادر برای مراجعه به رودخانه و برداشت آب همراه شوند که این حوادث دردناک پیش می‌آید.

آن طور که ایرنا؛ گزارش کرده در سال‌های اخیر نزدیک به ۲۰ کودک و نوجوان بر اثر غرق شدن در هوتگ (گودال حفر شده برای ذخیره آب باران برای استفاده مشترک انسان و حیوان)، برکه، رودخانه و گودال‌ها جان خود را از دست داده‌اند. علاوه بر این در موارد دیگری هم تماس پوزه کوتاه به اهالی جنوب سیستان و بلوچستان در این استان آسیب زده است. این نوع تماس یکی از گونه‌های نادر به شمار می‌رود و فعالان محیط زیست در در سیستان و بلوچستان برای محافظت از آن کوشش می‌کنند. گاندو بیشتر در رودخانه‌های سرباز، رودخانه قصرقند و... زندگی می‌کند اما در مواردی چون اتفاق اخیر برای اهالی موجب دردسر هم می‌شود. بسیاری از روستاهای پرجمعیت جنوب استان سیستان و بلوچستان هنوز از نعمت آب لوله‌کشی بی‌بهره‌اند.

خردادماه امسال گزارش شد از ۴۳۸ روستای تابعه شهرستان چابهار ۴۰۶ روستا به صورت سیار یا به قول محلی‌ها؛ سقایی آبرسانی می‌شوند. این آبرسانی توسط تانکرهای آب بخش خصوصی یا بخش دولتی تامین می‌شود، همچنین در ۳۰ روستایی که لوله‌کشی شده‌اند نیز هر ۲ هفته یکبار آب در لوله‌ها می‌آید و آب ۲۴ ساعته نیست.

روستای مولاآباد کشاری یکی از روستاهای حذفاصل شهرستان چابهار است. به گفته منابع محلی در این منطقه نزدیک به ۳۰ روستا وجود دارد که کمتر از ده مورد آنها دارای آب لوله‌کشی هستند.

عمر پذیرفته‌شده یکی از فعالان اجتماعی در این منطقه گفت: «متأسفانه نبود شبکه آبرسانی موجب شده مردم روستاهای پایین دست سد پیشین به رودخانه سرباز مراجعه کنند. الان در فصل تخم‌ریزی

گاندو هستیم و احتمال حمله به افرادی که به رودخانه نزدیک می‌شوند، وجود دارد. به گفته او دو سال قبل هم حادثه‌ای مشابه رخ داد و یک کودک مورد حمله گاندو قرار گرفت و بعد از آن بود که مسوولان شرکت آب و فاضلاب روستایی به فکر اجرای طرح آبرسانی افتادند اما این طرح هم تاکنون به نتیجه نرسیده است.

پذیرفته؛ درباره سرنوشت این طرح گفت: طرح انتقال آب از سد پیشین به روستاهای منطقه از یک سال قبل شروع شده اما لوله‌گذاری آن هنوز پنجاه درصد هم پیشرفت نداشته است. به گفته این فعال اجتماعی روستاهای این منطقه کم‌جمعیت به شمار نمی‌روند و به‌طور متوسط در هر روستا بین صد تا ۲۵۰ خانوار زندگی می‌کنند که نیاز تامین آب آشامیدنی را بیش از پیش روشن می‌کند. این فعال اجتماعی امیدوار است با سرعت گرفتن طرح انتقال آب به روستاهای فاقد شبکه آبرسانی، زمینه کاهش حوادثی مانند آنچه بر سر حوا ریسی، آمد، کاهش یابد.

کودکان قربانی نداشتن شبکه آبرسانی

استفاده از شبکه آب آشامیدنی اگرچه برای بسیاری از شهرها و روستاها جزو بدیهیات به شمار می‌رود، اما هنوز در سیستان و بلوچستان برخورداری از آن برای روستاها بدیهی تلقی نمی‌شود. بی‌آبی فقط باعث نمی‌شود که کودکان طعمه گاندو شوند، بلکه غرق شدن آنها در هوتک (برکه‌های دست‌ساز یا طبیعی جمع‌آوری و ذخیره آب) هم یکی دیگر از حوادثی است که متوجه کودکان روستاهاست.

خرداد ماه امسال بود که از جان باختن منیره خدمتی،، مریم خدمتی، و یسرا دلشوب گزارش دادیم. این سه کودک از اهالی روستای کمبازار یا ولی محمدبازار بودند که برای برداشت آب به داخل هوتک افتاده و غرق شدند. آن موقع دوست محمد بلوچ از فعالان این منطقه‌گفته بود: چابهار در کنار دریا و اقیانوس است و ما حتی از این وضعیتی که روستاهایش دارند، شرم نمی‌کنیم. داریم دو برابر هزینه می‌کنیم. دو برابر هزینه آب شیرین‌کن هزینه می‌کنیم؛ تانکر می‌گیریم، سوخت می‌خریم، پول راننده می‌دهیم و باز هم همین شیوه پرهزینه‌تر را ادامه می‌دهیم. گودال حفاظت نمی‌خواهد، آن گودال مال دام و طیور و وحوش است. موضوع این است که آدم‌ها را هم به دسته وحوش اضافه کرده‌اند. چرا بچه‌ها باید از چنین گودالی آب شرب بیاورند؟ مشکلات دامداری را که نمی‌توانند برطرف کنند به کنار به خود مردم هم نمی‌توانند آب برسانند؟ و این ماجرا همچنان ادامه دارد.